పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

-63-

కువైటు స్వాతంత్ర్య దినోత్సవం

ఫిబ్రవరి నెల వచ్చిందంటే చాలు. మా కువైట్‌లో ప్రతి ఇంటా పండుగ సంబరమే. ప్రతి హృదయంలోనూ ఆనందోత్సాహమే.

ఏంటీ ఇవి వేలంటైన్స్‌డే సంబరాలు అనుకుంటున్నారా? కాదు. కొంతవరకు కావచ్చు కానీ అన్నీ అవేకావు. మాకు ఇక్కడ చాలా ముఖ్యమైన పండుగలు రెండున్నాయి. ఒకటి ఫిబ్రవరి 25వ తేదీన జరుపుకునే కువైట్ నేషనల్ డే మరొకటి ఆ మరుసటి రోజున అంటే 26 వ తేదీన ఆనందోత్సాహాలతో సంబరాలు చేసుకునే లిబరేషన్ డే .

మొదటిది బ్రిటిష్ వాళ్ళు కువైట్‌ను విడిచి పెట్టి వెళ్ళిపోయిన రోజైతే రెండవది ఎన్నటికీ ఎప్పటికీ కలలో కూడా మరువలేనిది. అదే సద్దాం హుస్సేన్ 1990లో ఆరునెలల కాలం కువైట్‌ను ఆక్రమించుకుని కువైటు ప్రజలను చిత్రహింసలు పెట్టి చివరికి అమెరికా ప్రమేయంతో కువైట్‌ను విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోయిన రోజు.

గల్ఫ్ చరిత్రలో రక్తాక్షరాలతో లిఖించబడిన ఆ ఆరునెలల కాలాన్ని తలచుకుంటే ఇప్పటికి దాదాపు ముప్పై ఏళ్ళు గడిచిపోయినా కూడా భయంతో వణికిపోతారు ఈ కువైటు ప్రజలు.

ఈ ఫిబ్రవరి నెలంతా కూడా అప్పటి సంఘటనలను తలచుకుని తాము పడిన కష్టాలను గుర్తుచేసుకుని కన్నీరు నింపుకుంటూ కథలుగా తమ పిల్లలకు చెపుతూవుంటారు పెద్దవాళ్ళు.

ఏ పాపమో శాపమో తమ దేశాన్నీ తమను వెంబడించి పట్టి పీడించిందని బాధించిందనీ వీళ్ళు భావిస్తుంటారు.

శుక్ర, శనివారాలనుకూడా కలుపుకుని వారం రోజులు సెలవలను ప్రకటించడంతో పరదేశులందరికీ కూడా ఈ వారమంతా పండుగ సంబరమే.

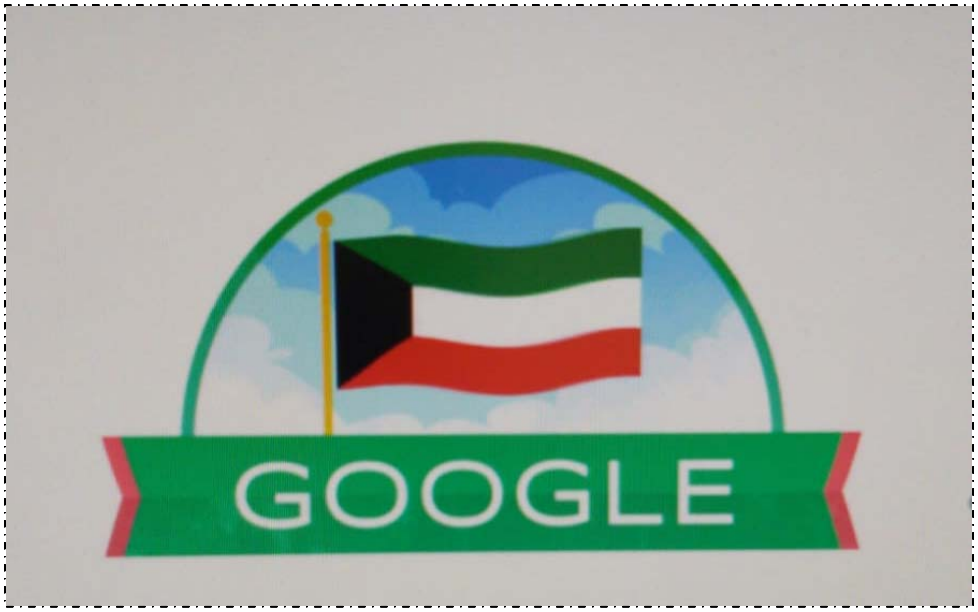

స్వాతంత్ర్య దినోత్సవాన్ని పురస్కరించుకుని కువైటు పట్టణమంతా రంగుల బల్బులతోనూ, బెలూన్లతోనూ, అలంకరించబడింది. జాతీయ పతాకాలను ఇళ్ళమీదా, కార్యాలయాలమీదా, వీధుల్లోనూ ఎగరేసారు. ఆఫీసులు, కంపెనీలు, సంస్థలన్నీకూడా తగిన విధంగా అలంకరింపబడి అందాల్ని సంతరించుకున్నాయి. నాకు కూడా కువైటు జాతీయ పతాకం అంటే చాలా ఇష్టం. ఎందుకంటే దానిని తల్రకిందులుగా చేస్తే ఎరుపు, తెలుపు, ఆకుపచ్చ మూడురంగుల మేళవింపుతో అచ్చం మన భారత జెండాలానే చూడముచ్చటగా ఉంటుంది. కాకుంటే ఒక మూలన కాస్తంత నలుపు రంగు ఉంటుంది అంతే.

కుర్రకారంతా తమ కార్లు వేసుకుని స్నేహితులతో కలిసి కువైట్ వీధుల్లో సందడి చేయడానికి బయలుదేరుతున్నారు. పెద్దవాళ్ళంతా తమ పిల్లల్ని తీసుకుని గల్ఫ్ రోడ్డులోని ఆ సందడి చూడటానికి బయలుదేరారు.

1990లోని యుద్ధం తమని తుడిచిపెట్టకుండా విడిచిపెట్టినందుకు, ఆ చీకటిరోజులు శాశ్వతం కాకుండా చరిత్రలో నిలిచిపోయినందుకు ప్రతి ఒక్కరూ చాలా సంతోషంగా ఉన్నారు. ఆనాటి గాథల్ని గుర్తుచేసుకుంటూ కథలుగా మలిచి చెప్పుకుంటూ తలపోసుకుంటున్నారు.

మేడం ఫాతిమా మా ఫైనాన్స్ డిపార్టుమెంటులో పనిచేస్తోంది. అప్పుడప్పుడూ ఆమె నాదగ్గరికి వచ్చి నన్ను పలకరించి వి.ఐ.పి లాంజ్‌లో కాఫీ తాగి వెళ్ళడం మామూలుగా జరిగే విషయమే. ఈ రోజుకూడా అలాగే వచ్చి కాఫీ తీసుకుని త్రాగుతూ మాట్లాడుతూ నా ఎదురుగా కూర్చుంది.

పనివాళ్ళందరూ నేషనల్ డే సందర్భంగా మా హోటల్‌ని జెండాలతోనూ రంగుల బల్బులతోనూ అలంకరించడంలో బిజీగా ఉన్నారు.

"కువైట్ చరిత్రలో చీకటి అధ్యాయం ముగిసిపోయి ముప్పైఏళ్ళు గడిపోయాయి కదూ" అన్నాను నేను.

"నిజమే నేను కూడా అప్పుడే పుట్టాను. నాకు కూడా ఈ ఆగస్టు నెలకి 30 ఏళ్ళు నిండుతాయి" బాధగా చెప్పింది ఫాతిమా.

"అయితే యుద్ధం ముగిసాక పుట్టారన్నమాట. వెరీగుడ్" అన్నాను నేను.

"ఇందులో గుడ్ అన్నది ఏమీ లేదు. బాడ్ తప్ప" అంటూ హ...హ..హ.. అని గట్టిగా నవ్వింది మేడం ఫాతిమా.

"అదేంటి మేడం" ఆసక్తిగా ప్రశ్నించాను నేను.

"ఒక యుద్ధం అంటూ జరిగితే దాని ప్రభావం కనీసం వంద సంవత్సరాలయినా ఉంటుంది. నాకయితే లిబరేషన్ డే వస్తుందంటేనే చాలా బాధ కలుగుతుంది. ఇవి నా ఉనికినే ప్రశ్నించే చెడురోజులు" చెపుతూ కళ్ళనిండా నీళ్ళు నింపుకుంది ఫాతిమా.

"అయ్యో బాధపడకండి. బాధల్ని కష్టాల్ని దిగమింగుకుంటూ ముందుకు సాగిపోవడమే మనం చేయాల్సింది" చెప్పాను నాకు తోచిన మాటలు.

మళ్ళీ నవ్వింది ఫాతిమా నా మాటలకి.

నవ్వుతుంటే ఆమె చాలా అందంగా ఉంది. పచ్చని పసిమి ఛాయతో చారడేసి కళ్ళతో, వత్తైన జుట్టుతో, ఎర్రటి పెదాలతో ముట్టుకుంటే మాసిపోయేలా ఉంటుంది ఫాతిమా. ఆమె ఒక్కటేకాదు కువైటు స్త్రీలు(అరబ్ స్త్రీలు) అందర్నీ దేవుడు ప్రత్యేకంగా సృష్టించినట్లు దేవకన్యల్లా అందంగా ఉంటారు.

"ఫాతిమా నవ్వుతుంటే ఎందుకు నవ్వుతోందో అర్థంకాక మెరుస్తున్న ఆమె కళ్ళనే చూస్తుండిపోయాను నేను.

బాధలు కష్టాలు నాకేమీ లేవు కానీ ఉన్నదల్లా ఒక్కటే బాధ. అది ఎన్నటికీ తీరనిది, వీడనిది, నను విడువనిది. ఆ బాధే జీవితాంతం నన్ను వెంబడిస్తోంది కలవరపెడుతోంది. జీవితమంతా ఈ బాధను నేను మోయాల్సిందే గుండెలో దాచుకుని కుమిలిపోతూ కాలాన్ని గడపాల్సిందే చచ్చేంతవరకూ కొన్ని కొన్ని బాధల్ని భరించాల్సిందే తప్పదు. కొన్ని జీవితాలు అంతే" భారమైన హృదయంతో దేన్నో తలుచుకుంటూ నిట్టూర్చింది ఫాతిమా.

"అదేంటి ఫాతిమా మీ కువైటీ వాళ్ళకు బాధలేం ఉంటాయి? అవసరానికి మించిన డబ్బు, కార్లు, భవనాలు, విలాసమైన జీవితం, దేనికీ కొదువలేదు కదా. దేవుడు మిమ్మల్ని ఎంతో అందంగానూ సృష్టించాడు. అవసరాలను తీర్చాడు. ఇదిగో మాలాగా డబ్బుకోసం బ్రతకడంకోసం మా దేశాన్నీ, మావాళ్ళని విడిచి పెట్టి పరదేశానికి వచ్చి పనిమనుషులుగా, డ్రైవర్లుగా, ఆఫీసుల్లో వర్కర్స్‌గా చేయాల్సిన అవసరం మీకు లేదుగా. దేశాన్ని విడిచిపెట్టి పరదేశానికి వెళ్ళి చాకిరీ చేయడంకంటే మించిన దౌర్భాగ్యం వేరే ఇంకోటి ఉంటుందా?" ఆవేశంగా గుండెనిండిన ఆవేదనతో ప్రశ్నించాను నేను.

నా ఆవేశాన్ని చూసి చిన్నగా నవ్వింది ఫాతిమా.

"నిజమే కాదనను కానీ ఎంత సంపదవున్నా ఎంతటి విలాసవంతమైన జీవితమైనా మనుషుల పాపం ఎక్కువైతే దేవుడు ఏదో ఒక శాపంతో మనుషుల్ని శిక్షిస్తుంటాడు. ఆ శాపాల్ని ఆ మనుషులు కొన్ని తరాలవరకూ మోయాల్సిందే ఈ సంపద, డాబూ, దర్పం అన్నీ పైపైన మెరుగులే. 1990లో జరిగిన యుద్ధం కువైటు ప్రజల జీవితాల్ని శాపగ్రస్తుల్ని చేసింది. ఆ చీకటి రోజుల్ని మరిచిపోకుండా మరో తరం వరకూ దుఃఖించేలా విధి మమ్మల్ని శాసించింది. ఆ యుద్ధంవల్ల ఎంతో మంచి చనిపోయారు. మిగిలిన వాళ్ళు తనవారిని కోల్పోయి అనాథలయ్యారు. కొంతమంది ఎదురునిలిచి పోరాడి క్షతగాత్రులయ్యారు. ఇరాకీ సైనికులచే హింసించబడిన వారు మానని గాయాలతో ఇప్పటికీ శారీరకంగా బాధను అనుభవిస్తూనే ఉన్నారు. కాళ్ళూ చేతులూ కోల్పోయిన వారు జీవచ్ఛవాల్లా ఇంకా జీవితాన్ని గడుపుతూనే ఉన్నారు. బిడ్డల్ని కోల్పోయిన తల్లులు వారిని తలచుకుని ఇంకా రోదిస్తూనే ఉన్నారు. భర్తల్ని కోల్పోయిన వాళ్ళు విధవరాళ్ళుగా జీవితాన్ని గడుపుతున్నారు.

బంధింపబడి కొనిపోయిన తమ తండ్రులు బ్రతికివున్నారో చచ్చారో తెలియక, జాడ తెలియకుండా పోయిన వారికోసం ఏడుస్తూ ఏదో ఒకరోజు తిరిగి వస్తారనే ఆశతో ఎదురుచూసే బిడ్డలెంతమందో ఈ గడ్డమీద ఉన్నారు. ఇంకా చెప్పాలంటే ఇరాకీ సైనికుల అకృత్యాలకు ఆగడాలకు అమానుష కాండలకు బలి అయిపోయిన స్త్రీలు ఎందరో చావలేక బ్రతకలేక భారంగా కాలాన్ని గడుపుతున్నారు. వారికి పుట్టిన బిడ్డలు మరో తరానికి కూడా తరగని ఆవేదనను మోస్తున్నారు. యుద్ధం చేసిన గాయాల్ని మరవడం అంత సులభంకాదు. ముప్పై ఏళ్ళు గడిచినా ఇంకా ఆ గాయాలు మానని పచ్చిపుళ్ళలా మమ్మల్ని మా హృదయాల్ని మండింపచేస్తున్నాయి. మా జీవితాలు వెనుక ఎన్నో కథలు దాగి ఉన్నాయి" అంటూ టిష్యూ పేపర్‌తో కళ్ళొత్తుకుంది ఫాతిమా.

నాకు తెలియని ఎన్నో విషయాలు మరో కోణంలో ఆమె చెప్పుతుంటే ఆశ్చర్యంగా ఆసక్తితో విన్నాను నేను. ఎప్పుడూ సంతోషంగా నవ్వుతూ కనిపించే ఫాతిమాలో అంత బాధ హృదయంలో గూడు కట్టుకుని వుందా అనుకుంటూ ఆశ్చర్యపోతూ ఆమె కన్నీళ్ళకు కదిలిపోయాను నేను.

"మేడం మీరు ఏమీ అనుకోకపోతే కాస్త వివరంగా చెబుతారా?" అని అడిగాను.

"నేను పన్నెండేళ్ళ వయసులో ఉన్నప్పుడు మా అమ్మ నా జన్మరహస్యాన్ని నాకు తెలియజేసింది. అప్పటినుండీ మానసికంగా ఎంతో వ్యధను నేను అనుభవిస్తున్నాను. నాలో ప్రాణం ఉన్నంతవరకూ ఈ వ్యధను నేను అనుభవించాల్సిందే తప్పదు. ఈ రహస్యాన్ని నాకు చెప్పి మా అమ్మ పొరపాటు చేసిందని నేను అనుకుంటూ ఉంటాను. ఎందుకంటే ఆమె నాకు చెప్పకుండా తనలోనే దాచుకుని వుంటే ఈరోజు నాకు జీవితకాలమంతా నన్ను వెంబడించే వేదన నాలో ఉండేది కాదు. " బహుశా ఆమెకూడా అంత ఘోరమైన బాధను బరువును ఒక్కటే తన హృదయంలో మోయలేక పోయివుండవచ్చు. ఆ రోజుల్లో ఇరాక్ సైనికుల చేతిలో తాను అనుభవించిన చిత్రహింసలను, ఎదుర్కొన్న దుర్భరమైన పరిస్థితులను తనపై జరిగిన అమానుష కాండను నాకు తెలియజేయాలని తపన పడి ఉండవచ్చు. అందుకే తన బాధను నాతో పంచుకుని తన భారాన్ని తగ్గించిందేమో.

"అది 1990 వ సంవత్సరం ఆగష్టు నెల. సద్దాం హుస్సేన్ కువైట్ దేశాన్ని ఆక్రమించాడు. అదే సంవత్సరం జూన్ నెలలో మా అమ్మకు వివాహం జరిగిందట. మా నాన్న పేరు హమద్. కువైట్ పోలీస్ డిపార్ట్మెంటులో పనిచేసేవారట. ఆరడుగుల మనిషి, అందంగా ఉండేవారంట. ఆయన రూపమే కాదు, ధైర్యం, రోషం కలిగిన మనిషంట.

క్రొత్తగా పెళ్ళయిన జంట. ఇంకా హనీమూన్కి వెళ్ళనేలేదంట. అచ్చటా ముచ్చటా తీరనేలేదంట. ఇంతలో యుద్ధం మొదలయింది. మా అమ్మ మనం సౌదీ అరేబియాకు పారిపోదాం పద. ప్రాణాలు దక్కించుకుందాం అని ఎంత ప్రాధేయపడినా వినలేదంట. మా నాన్న ముందే పోలీస్ కదా ధైర్యంగా ఇరాకీ సైనికులకు ఎదురు నిలిచి పోరాడంట. అంతమంది కరుడుగట్టిన క్రూరుల ముందు ఈయన ఒక్కడి బలం ఏపాటిది? మా అమ్మ కళ్ళముందే మా నాన్నను నిలువునా కాల్చి చంపేసి, మా అమ్మను పట్టుకుని తమతో తీసుకు వెళ్ళిపోయారంట. కువైటు స్కూల్లో వాళ్ళు ఏర్పరచుకున్న ఒక స్థావరంలోని గదిలో అమ్మని బంధించి ఉంచి వాళ్ళకు ఇష్టం వచ్చినట్లుగా ఆమె శరీరంతో ఆడుకున్నారు. ఒకడు కాదు ఇద్దరు కాదు దాదాపు ఇరవైమంది సైనికులు నాలుగునెలల పాటు ఆమెని అనుభవించారు. మాట వినకపోతే చిత్రహింసలు పెట్టి వేధించారు. కొట్టి తిట్టి బాధలు పెట్టారు. చంపుతామని భయపెట్టారు. సిగరెట్లతో శరీరమంతా కాల్చారు. బూటు కాళ్ళతో వళ్ళంతా ఎముకలు విరిగేట్లుగా తన్నారు. దాదాపు నాలుగు నెలలు సరైన తిండి లేదు. వంటికి స్నానం లేదు. వంటిపైన వున్న బట్టలు చిరిగి పీలికలయ్యాయి. వారి ఆగడాలకు అకృత్యాలకు అంతులేకుండా పోయింది. ప్రాణాలు కళ్ళల్లో పెట్టుకుని జీవచ్ఛవంలా ఆ గదిలో పడివున్నప్పుడు ఆమె గోడు విని వచ్చి రక్షించే వాళ్ళున్నా ధైర్యం చేసి ఇరాకీ సైనికులను ఎదిరించి కాపాడే వాళ్ళు లేకపోయారు. ఆమె రోదన ఎడారి రోదనే అయింది. ప్రాణాలమీద ఆశను వదులుకుంది. ప్రతిరోజూ వారి కామానికి వళ్ళు అప్పగించడం కంటే తొందరగా చనిపోతే బాగుండునని ఆమె అల్లాను ప్రార్థించిందంట.

ఆ ఘోరాన్ని మాటల్లో వర్ణించలేము. ఆమె ఒక్కటేకాదు. ఆ గదిలో ఇంకో ఇద్దరు స్త్రీలు కూడా కొద్ది రోజులు బంధించబడ్డారంట. కానీ వీళ్ళ హింసలకు తట్టుకోలేక కళ్ళు తేలవేసి మా అమ్మ కళ్ళముందే ఒకరి తరువాత ఒకరు ప్రాణాలు వదిలేసారంట. కానీ ఎందుకో తెలియదు దేవుడు మా అమ్మ ప్రాణాన్ని మాత్రం నిలిపే ఉంచాడు. బహుశా నన్ను ఈ భూమ్మీదకి తీసుకురావడానికేమో. దేవుడు చేసే ప్రతి పనికీ కారణం తప్పక ఉంటుంది. ఆ రోజు ఆ స్త్రీలతో పాటుగా మా అమ్మ కూడా ఆ గదిలోనే చనిపోయివుంటే నేను పుట్టి ఉండేదాన్ని కాను. ఈ రోజు నీ ముందు కూర్చుని నీతో మాట్లాడేదాన్ని కాదు. నాకు జన్మను ఇవ్వడానికీ, నన్ను బ్రతికించుకోడానికే మా అమ్మ తన ప్రాణాల్ని నిలుపుకుందేమో? అంతా ఆ భగవంతుడికే తెలియాలి.

గాలీ వెలుతురూ రాకుండా ఆ గదిని చాలా రోజులు మూసివుండటం వల్ల జరగరాని కార్యాలు ప్రతిరోజూ జరుగుతుండటంవల్ల, మలమూత్రాలు అక్కడే ఓ మూలగా విసర్జించడం వల్ల ఆ గదంతా కుళ్ళుపట్టి కంపు కొట్టేదంట. ఆ దుర్వాసనకే వాళ్ళు అప్పుడప్పుడూ

ఇచ్చే రొట్టెముక్కలు బలవంతంగా ముక్కుమూసుకుని తిన్నాకూడా కడుపులో ఇమిడేదికాదట. కాసేపటికే వాంతి రూపంలో బయటకొచ్చేవంట. తిండీతిప్పలు లేక నీరసంగా పడివున్న శరీరం మీదకి ఆబగా ఆశగా కామంతో వచ్చి మీదపడి శరీరాన్ని పీక్కుతినే ఇరాకీ కుక్కలు బాధ భరించలేకపోయేదట. శరీరంలో స్పర్శకూడా చచ్చిపోయిందట. ఇక ప్రాణం పోయేస్థితిలో ఉండగా యుద్ధం ఆగిపోయింది.

కువైటు దేశానికి మద్దత్తుగా అమెరికా వచ్చి ఇరాకీయులను తరిమికొట్టి కువైటు ప్రజలకు దేశాన్ని అప్పగించింది. అప్పుడు ఎవరో వచ్చి మా అమ్మను ఆ గదిలోనుండి బయటకు మోసుకొచ్చి ఆసుపత్రిలో బెడ్పైన పెట్టారంట. అప్పుడు మా అమ్మ మూడోనెల గర్భవతి అని తెలిసింది. ఆ సమయంలో ఆమె ప్రాణాలు కాపాడటానికే డాక్టర్లు ప్రయాసపడ్డారు కానీ కడుపులోని గర్భం పైన దృష్టిపెట్టలేదు. అలా నేను ఆరునెలల తరువాత బయటపడి బట్టకట్టాను. మా అమ్మ నన్ను కంటికి రెప్పలా కాపాడి ప్రేమతో పెంచి పెద్ద చేసింది. నిజం చెప్పాలంటే ఆమెకు నామీద ద్వేషం ఉండాలి కానీ మహాతల్లి మంచిది. నన్ను తన ప్రాణంలా చూసుకుంటుంది. ఇవన్నీ నమ్మలేని చేదు నిజాలు. ఎవరికీ బయట ప్రపంచానికి అంతు తెలియని పరమ రహస్యాలు.

యుద్ధం మిగిల్చిన మానని గాయాలు ఇలాంటి అంతు చిక్కని రహస్యాలు ఇంకెందరి జీవితాల్లో దాగి ఉన్నాయో? ఆ అల్లాకే ఎరుక. ఇదీ నా జీవితగాథ. ఒక్కోసారి ఈ విషయాలన్నింటినీ ఎంతగా డైజెస్ట్ చేసుకుందామన్నా నాలో అవి ఎంతకీ ఇమడవు.

ఎంతో విచిత్రంగానూ ఇమడలేనివిగానూ అసహజమైనవి గాను అనిపించి నన్ను ఎంతో అసౌకర్యానికి ఇబ్బందికి గురిచేస్తుంటాయి కానీ తప్పదు. సత్యాన్ని అంగీకరించి జీవితాన్ని ముందుకు నడిపించక తప్పదు. మా అమ్మ తన రహస్యాన్ని నాతో చెప్పి తన భారాన్ని దింపుకుంది. ఇప్పుడు నేను నా కథని నీతో చెప్పుకుని నా భారాన్ని దించుకున్నాను. ఈ విషయం ఇంకెవ్వరికీ తెలియదు నీకూ, నాకూ, మా అమ్మకి తప్ప. ఇది నీలోనే దాచుకో. సరేనా?" నిట్టూర్చింది మేడం ఫాతిమా. కాసేపు భారమైన హృదయంతో అలాగే మౌనంగా కూర్చుండిపోయింది.

ఎంతో వేదన ఇమిడివున్న ఆమె కథను విని నా మనసు వికలమయి ఓదార్పుగా రెండు కన్నీటి బొట్లను రాల్చింది. ఆమె తల్లి అనుభవించిన దుర్భరమైన స్థితిని తలచి నా హృదయం బాధతో తల్లడిల్లిపోయింది. ఒక స్త్రీగా గౌరవంతో ఆ మాతృమూర్తికి చేతులెత్తి నమస్కరించాలనిపించింది.

నా కళ్ళల్లో ఆగని అశ్రువులను చూసిన ఫాతిమా నన్ను ఆ మూడ్ నుండి బయటకు తేవాలనుకుందేమో "ఇంతకీ ఆ ఇరవైమంది ఇరాకీ సైనికుల్లో నా జన్మకు కారణమైన ఆ బాస్టర్డ్ ఎవరో? తన కామాన్ని తీర్చుకుని నా తల్లిలో తన బీజాన్ని నాటిన ఆ కామాంధుడు ఎవరో? ఇంకా బ్రతికే వున్నాడా? ఉంటే ఎక్కడ ఉన్నాడో? ఎలా ఉన్నాడో వాడినొక్కసారి చూడాలని ఉంది. వాడేకనుక కంటికి కనిపిస్తే అలాంటి దౌర్భాగ్యుడికి కూతురునైనందుకు వాడి ముఖాన ఒక్కసారి ఉమ్మేయాలని ఉంది" కోపంగా ఆ మాటల్ని చెప్పి వెంటనే ఫక్కున నవ్వింది.

గుండెలో గూడు కట్టుకున్న కొండంత ఆవేదనను మోస్తూ పైకి నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్న ఫాతిమాని చూసి ఏం మాట్లాడాలో నాకు అర్థంకాలేదు. హృదయాన్ని కదిలించే ఆమె కథను విన్న నేను కూడా బాధపడుతూ మౌనంగా కూర్చుండి పోయాను

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments